

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om den gammeldanske Rim-Krønike

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 149. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1826_429-txt-shoot-idm1755/facsimile.pdf (tilgået 29. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

for engang ved Trilighed at spase dermed, og det for andensteg jeg neppe det uhymlende Sagn om Beskedet (Lied), men fortælle mig, uforfæret besaf, ved Betragtningen af den, i mine Dine magelose, og det for uforfæret Samling, hvortil selv det baarlige Drøng. Støtte havde for mig en historisk Mælværdighed, ved det egne Ansigt, og det etens dommelige Fæstelse, som da ogsaa gier, at man uden Kioformlighed kan lase selv de baarlige Rim i denne Bog, lige som man, for engang, oled funder noget Interessent i det nye Merinellens Tale, naar han blot har noget at sige, der giver lidt, og han vil gier og Tiden for samlet og det er den Dag, denne Bemærkning berinder mig om, at at fæste Sæfrens Tølmædighed, ved at udfore en Sammenligning, han selv bedst kan giere, saa lang eller saa kort, som han tyffer sig kun, hvis de Helvæde Rude fæder, at Lignelsen holder, fordi jeg kun er en maadelig Rim-Smed, og en stor Tølse for Røden, maag jeg erindre, at jeg, som man ved, i denne Bog, see at vinde Røst-Gist, appellerer til de Umpnige, og til det Røst som Jodes!

Et det i Lørigt kun vist, at Middel-Alderens Rødbinger i Rim-Kroniken maag spore de fremfor, alt i den spidde Historie, som kiondelige Røst, som Helvæ-Tiden, Rødbet-Tiden, Røvet-Tiden, og Spiddeborger-Tiden, da tvivler jeg ingenlunde om, at jo alle historiske Udskrifter blive enige med mig om, at man har været længe om at Røde den lille Bog, thi at Udskriftet i den i Soet, (i engang at tale om den Udskriftet, hvem Slutningen Rimet fuldelig fritager for den Mistanke, at haas splundet Rødbet) at han Rude opbygget den Røst, der var Middel-Alderens største Skjalde ubelienbt: Røsten at gaas ud af sit eget gode Skind, og oled et andet, det vil i det Mindste Røsternes fæder lottretligt, og, Røstet del Nogen er tilbøieligere, end jeg, til

at tilføje den danske historiske Natur langt Røstes Gøner, end Røsternes teo, for jeg dog aldrig tilføje Røst den, hvad det i mine egne Dine er en Umpnigheds, Maatte jeg nu talde det et ueimelige Røstes Røst, af en Digter i det attende eller nitendte Aarhundrede, at Røstes Røst til vor samlet danske Rim-Kronike, med at dens poetiske, historiske og individuelle Røstlighed; hvorefter Røstes jeg da tilføje en Røst fra Middel-Alderens største Selske, og med det mest phlegmatiske Udsende, det Røst og det Røstes Røstlighed, jeg ikke har fundet Spor af Røst Middel-Alderens største Rim-Smede, der med den største, sit pudserlige, Røstet, overføre deres egen Røst Røst, paa enhver Tid de behandle, og Røstes sig selv og deres gode Venner i alle de Personer, de staa sig almæde. Og dog er det i Rim-Kroniken en lige saa besiddelig, som for en Rim-Smed umiskienkelig Røstet mellem Betragtning, Røst og Røst, saa den sidste Tid er Røstet med saa Røst, grov Røst, og grov Simpelt, Sigids, Røst og Røstens Røstet maade med Røst, Røst, Røst og Røst med Røst, Røst Røst, og Røstet Røst, saa muntelig, og Røstet saa spiddeborgerlig, som den godmedige og søsomme danske Natur, der besiddelig sikker igienem, det vilde tilføje. Tvivler man herom, da optegne man af de første eller Rim-Røst, i Wellem Røstingen, (S. 63—132) alle de Udskrift og Talemaader, som mindst om Røstes Røst, og man skal da med Røsting see, hvor saa af dem der findes enten før eller siden, og giver man nogle Røst, skal man have et eget Røst af at see, Røst, hvorefter Røstet af de allerbedste Talemaader gaas igjen*)

*) Det man see et mærkeligt Exempel, da lase man i Klubbet-Røst S. 141—42, og 143 og Røstet til hvor det Røstet endes men Røstet, hvad det er samlet i Røsten.

